

fætning til den; men netop fordi § 84 staaer, bliver den tilstedelig (Indenrigsministeren: Omvendt), ja dette maa altsaa nærmere forklares, jeg kan ikke se det. § 84 gjør den nævnte Lov tilstedelig, idet denne Paragraf indeholder en Definition af, hvad der hedder Fattighjælp under Lovgivningsmagtens Omraade. Denne Definition er nemlig til enhver given Tid nødvendig, og denne Definition har Lovgivningsmagten ogsaa benyttet, navnlig ved Loven af 12 Marts 1854 og i andre Tilfælde, som den ærede Minister nylig har paapeget. Men ogsaa i andre Henseender kan det paavises, at saadanne Undtagelser ere gjorte. Jeg vil tillade mig at pege paa, at den nuværende „de Fattiges Kasse“ faar betydelige Tilskud fra Kommuneskassen, og at disse Tilskud uddeles blandt Trængende i Kommunerne og udenfor Kommunerne af Bestyrelsen for de „Fattiges Kasse“, men at selve Pengene udgaa af Skattebyernes Lomme paa samme Maade som alle andre Fattighjælper; dersom det skal kaldes lovligt, saa maa det ligge deri, at der hører en Forklaring til om, hvad der overhovedet kan kaldes Fattighjælp og hvad ikke. Men nu forekommer det mig klart nok, at, naar man maa sige, at disse af Lovgivningsmagten undtagne Tilfælde ere hjemlede og ere i Overensstemmelse med Grundloven, saa er der ingen Grund, hvorfor man ikke skulde kunne undtage en hel Klasse af Understøttelser, saaledes som det foreliggende Lovforslag gjør. — Der er en anden Henseende, hvori jeg ikke har forstaaet den ærede Ministers Stilling til det foreliggende Lovforslag; det er i Henseende til hans Udtalelse om den endelige Skæbne, som denne Lov kunde vente sig. Jeg veed ikke, om jeg har opfattet den ærede Minister rigtig, naar jeg har antaget, at hans Udtalelser gik ud paa, at i Tilfælde af, at de to af ham paapegede Principer i Loven, som ere udtrykte i §§ 3 og 7, vedholdende indeholdtes i Loven, vilde Regjeringen — thi den ærede Minister fremhævede udtrykkelig, at det var Regjeringen — paa ingen Maade modtage den (Indenrigsministeren: Ja, det er rigtigt!). Naar dette er rigtigt, saa er det i højeste Grad beklageligt; thi saa staa vi der, hvor vi tidligere have staaet, over for et stort Arbejde, om hvilket vi i Forveien vide, at det er frugtesløst. Jeg skal nu tillade mig over for dette Spørgsmaal at udtale, at jeg saa godt kan forstaa, at en Regjering fastholder visse, bestemte Grundlag for sin Virksomhed; men jeg maa tillade mig at sige, at jeg har opfattet en konstitutionel Regjerings Rigt i den Henseende saaledes, at Et af Lo maa være Tilfældet. Dersom Regjeringen med Nødvendighed tror at maatte og burde fastholde visse bestemte Principer og ikke at kunne føre Rigets Styrelse uden disse Principer, saa er det nødvendigt, at Regjeringen gjørender konstitutionel Modstand, indtil Modstand ikke længer kan gjøres, og da maa Regjeringen

vige. Men i andre Tilfælde kan det meget godt være en konstitutionel Regjerings Opgave i rette Tid at fravige visse Principer. Nu troede jeg, at vi vare komne paa det Standpunkt lige over for den nuværende Regjering, at den havde opfattet sin konstitutionelle Stilling noget anderledes end den foregaaende Regjering, idet den nemlig var rede til paa saadanne Punkter, hvor det var gjørligt, at vige noget til Side for de Principer, som bevislig have gjort sig gjældende i Befolkningen og navnlig hos dette Things Flertal. Dette synes nu ikke at skulle blive Tilfældet. Det synes, at nuværende Regjering vil stille sig paa samme Maade lige over for de store Lovforslag, som den tidligere Regjering har gjort, og jeg maa da i den Henseende sige, at der ikke er stet os Andet, end hvad jeg fra Begyndelsen af tillod mig at udtale, at jeg ventede, at Enden vilde blive. Jeg siger da, at i saa Henseende er det godt, at Stillingen er bleven klar. Jeg kan imidlertid ikke Andet end beklage dette i høj Grad over for dette Things Arbejder og særlig over for dette Lovforslags videre Fremme og endelige Udførelse, og til Syvende og sidst over for den meget store Arbejderbefolkning, som i sin Fattigdom og undertrykte Stilling længselsfuld venter paa, at den Dag skal komme, da de store Principer, som skulde komme den til gode, kunne faa deres Løsning. Efter denne Erklæring skal jeg ikke videre indlade mig paa Lovforslagets Indhold; det vil jo være til Unytte at indlade sig videre derpaa; men jeg tror ikke, at noget Demokrati, der har det rette Syn paa Sagen, i en Tid som vor bør fravige de Principer, som denne Lov indeholder.

Jagd: Hvad jeg har imod det foreliggende Lovforslag, kan ikke siges med saa Ord, dersom jeg skulde indlade mig paa en Forhandling af Forslaget. For altsaa ikke at foranledige et nyt Møde skal jeg indskrænke mig til kortelig at motivere min Afstemning. Jeg kan ikke stemme for dette Forslag, da jeg har en Fornemmelse af, at hvis jeg var med til at vedtage det som Lov, vilde jeg blive hængt ud af Sagnet, og det værste er, at jeg tillige har en Følelse af, at det ikke vilde være saa ganske uforsømt.

Th. Nielsen: Jeg vil blot sige et Par Ord til Slutning for at berigtige et Par Misforstaaelser; ligeledes har jeg nogle Ord til det ærede Medlem for Rjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad). Han sagde, at jeg var i en meget stor Bidsfarelse, naar jeg troede, at de Fattiges Antal var tiltaget; men han bevisste det ikke. Jeg kan derimod bevise, at de Fattiges Tal er tiltaget, og det ikke blot relativt taget — jeg har bevist, at de Almissefyndendes Antal er vokset pr. Tusende. — Endelig sagde det ærede Medlem, at han vilde gjøre Alt for de Fattige, hvad han kunde, men vi skulde have bevilget Penge til en